

De confinaments i altres realitats, per Consol Sàenz

La periodista cultural reflexiona sobre els nous models d'organització que han sorgit arran de la pandèmia

Consol Sàenz | Juan Miguel Morales

Els mesos de confinament i teletreball moltes periodistes ens hem vist obligades a treballar tancades als espais particulars. La forçada aturada cultural ha provocat un buit que ben tots i totes hem notat a telèfons i bústies. Així i tot, la necessitat de rebre informació ha anat en augment. Davant la solitud i la impossibilitat de socialitzar demanem més comunicació.

I així soles, davant l'ordinador ens hem hagut de 'reinventar' -vaig jurar que no utilitzaria aquesta paraula- i recordar la raó per la qual un dia vam decidir dedicar-nos al periodisme. Vull pensar que va ser per mostrar una realitat que sabíem que existia i restava invisibilitzada. Que ens excitava les neurones i que no acabàvem d'entendre per què no era compartida i que albirava nous llenguatges i models d'organització. Una realitat que sobrevivia als marges, que de manera honesta, espontània i lliure mostrava que hi havia una altra cultura, diferent de l'oficial, distant d'aquella omnipresent als mitjans de comunicació. I aquests dies he tornat a demanar-me en quin moment -potser per la precarietat laboral als mitjans, pel pes cada vegada més minso de la cultura o per les poques possibilitats de pujar esglaons professionals- vam pensar que treballar mirant el món per una finestra ja ens estava bé.

Però... Ah! ?*La vida te da sorpresas, sorpresas te da la vida...*', que cantava **Rubén Blades**. I ara quan mirem obligats el món per finestres virtuals veiem com als carrers i cantonades de les xarxes la creació sorgeix amb esperit independent, desvergonyit, decidit a tirar endavant perquè, què hi

podria perdre? I és llavors quan, excitats davant la possibilitat de trobar nous continguts culturals per a les nostres informacions, descobrim que en la gran majoria dels casos aquests homes i dones responsables de totes aquestes iniciatives culturals no són flor d'un dia, que ja fa molt temps que treballen a locals compartits amb altres artistes, a espais socials autogestionats, a sales de dimensions tan petites que sembla que no pugui ser, a barris, a pobles i a ciutats que no podries imaginar, a naus tèxtils abandonades, a antigues adoberies, a konvents, a una carpa dalt d'un turó o a un refugi búnquer arran del mar.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=k62zZBeevWQ>

Des del confinament hem trobat el que no havíem sabut veure sense sortir de casa. Que la cultura, com aquell poblet d'Astèrix, és irreductible i que, si és creació, necessita aire i llibertat, i que amb el temps ha après a no esperar massa de l'*establishment*, nosaltres inclosos. I que mentre seguíem mirant els mails repetitius i cobrint rodes de premsa, estranyes criatures treballaven i gaudien d'altres formes de cultura possible. Quan la incertesa de la situació actual no ens permet encara pensar quan i com podrem tornar a aquella vida que coneixíem, quan desitgem amb tot el cor que les portes es tornin a obrir i la vida torni als carrers, com a periodistes no podem tornar a confinar-nos a les redaccions.

La cultura, l'altra cultura, la cultura de base, la cultura del present i el futur és fora i som nosaltres qui hem d'anar a cercar-la. Que el confinament no ens amagui la realitat. Les tradicions musicals es barregen, afortunadament, sense remei. Aquesta és la màgia de la música, que travessa fronteres, prejudicis i segles per parlar-nos a cau d'orella.